

EDITORIAL

Aquesta primavera se celebra el trentè aniversari de la restitució del Parlament de Catalunya amb la recuperació de la democràcia. Es tracta, sens dubte, d'una efemèride digna de ser destacada també en aquesta publicació. Les primeres eleccions catalanes després de l'aprovació de l'Estatut de 1979 van tenir lloc el 20 de març de 1980 i la sessió constitutiva del primer Parlament va ser el 10 d'abril. Després del primer debat d'investidura, Jordi Pujol va ser elegit president de la Generalitat per primera vegada el 24 d'abril.

Trenta anys és una generació. Thomas Jefferson, un dels pares fundadors dels Estats Units, considerava que una bona pràctica de l'ideal democràtic comporta, entre altres coses, que cada generació ha de ser capaç d'actualitzar-la, de valorar si les seves institucions segueixen desenvolupant eficaçment les seves funcions i de posar al centre del debat social i polític les qüestions que de debò afecten els ciutadans en cada moment històric. La reforma de l'Estatut del 2006 anava, lògicament, en aquesta línia d'un *aggiornamento* de l'autogovern i de les institucions en funció de les exigències canviants després d'un quart de segle d'autonomia. A l'editorial de VIA 11 (desembre de 2009), ja ens fèiem ressò d'algunes de les dificultats i dels reptes a què cal fer front en el moment present. Més enllà que la raó principal de la centralitat parlamentària és la seva funció legislativa, el Parlament de Catalunya també ha de ser l'autèntica caixa de ressonància de tot allò que avui desvetlla amb més força l'amoïnament i el sentir del conjunt de la ciutadania. En una democràcia representativa com la nostra, el Parlament ha de liderar els debats de fons que susciten

avui les preocupacions de la societat catalana. L'adaptació de la cambra a les possibilitats que ofereixen les noves tecnologies de la comunicació i de la informació és una realitat positiva que ha d'ajudar que aquests debats s'adeqüin veritablement a allò que demana la societat.

Al llarg d'aquests trenta anys el Parlament s'ha obert considerablement a la ciutadania. Els murs del Palau de la Ciutadella que l'acull s'han fet permeables a milers de visitants cada any; la retransmissió de les sessions del ple i de les comissions per la televisió pública de Catalunya i a través de xarxes com Internet, o fins i tot l'existència del mateix Canal Parlament, posen de manifest que mai com ara la centralitat de la cambra en la vida política catalana s'havia fet tan visible. Però malgrat tot això, paradoxalment, també s'ha de recordar –i així ho remarquen les enquestes– que un nombre molt ampli de ciutadans en segueixen estant al marge i que la valoració que en fan, com d'altres institucions, no és la desitjable.

En el seu primer discurs d'investidura com a president de la Generalitat d'ara fa trenta anys al ple del Parlament, Jordi Pujol va apeñar, entre d'altres, a dues idees força que cal seguir reclamant avui com a actituds desitjables en la vida parlamentària i en la vida política en vistes al seu prestigi. D'una banda, actuar més amb sentit de país que per interessos partidistes; de l'altra, que tot debat parlamentari parteixi d'un concepte i d'un projecte global de país, tant des del punt de vista territorial com social.